

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Tadeusz Nowakowski
Sędzia SA:	Grażyna Matuszek
Sędzia SA:	Walter Komorek (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z wniosku: **K. L. (1) i mał. P. L. działającego przez matkę K. L. (1)**

przy udziale: **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zawezwanie do próby ugodowej

na skutek zażalenia powodów

na postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 3 września 2012 r., sygn. akt I Co 160/12

p o s t a n a w i a:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Świdnicy uznał się niewłaściwym rzeczowo w sprawie z wniosku pojednawczego K. L. (2) i małoletniego P. L. przy udziale przeciwnika wniosku (...) S.A. z siedzibą w W., przekazując powyższą sprawę – ze względu na ogólną właściwość dla przeciwnika – Sądowi Rejonowemu dla W. –. Ż..

W zażaleniu na to postanowienie powodowie zarzucili naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 185 § 1 k.p.c. i art. 30 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że wniosek o zawezwanie próby ugodowej winien zostać złożony według miejsca siedziby uczestnika postępowania, podczas gdy art. 185 § 1 k.p.c. stanowi o fakultywności zwrócenia się do Sądu Rejonowego ogólnie właściwego dla przeciwnika. Mając powyższe na uwadze wnioskodawcy wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia i skierowanie sprawy do sądu właściwości wskazanej we wniosku o zawezwanie do próby ugodowej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Postanowienie wymaga uchylenia, a sprawa – przekazania sądowi rejonowemu wskazanemu przez Sąd Okręgowy w Świdnicy w toku jej ponownego rozpoznania, z uwzględnieniem uwag niżej podanych przez Sąd Apelacyjny.

Zgodnie z przepisem art. 185, o zawezwanie do próby ugodowej – bez względu na właściwość rzeczową – można zwrócić się do sądu rejonowego ogólnie właściwego dla przeciwnika. Właściwość miejscowa tego sądu jest określana na podstawie przepisów o właściwości ogólnej, co w tym przypadku oznaczałoby zastosowanie art. 30 k.p.c. W myśl tego ostatniego przepisu powództwo przeciwko osobie prawnej wytacza się według miejsca jej siedziby. Przepis ten określa ogólną właściwość sądów w sprawach przeciwko wszystkim – poza Skarbem Państwa – osobom prawnym, także tym, których działalność obejmuje teren całego kraju; przepis szczególny tę właściwość może regulować w sposób odmienny (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1988 r., III CZP 43/88, OSNCP 1989, nr 4, poz. 53). W przypadku jednak skierowania roszczenia przeciwko towarzystwu ubezpieczeniowemu znajdzie zastosowanie art. 20 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Właściwość unormowana w tym przepisie wyłącza stosowanie art. 35 k.p.c. (por. Ewa Stefańska w komentarzu do Kodeksu postępowania cywilnego pod red. Małgorzaty Manowskiej, tom 1, wydanie 1, Warszawa 2011, s. 88), a to oznacza, że powództwo o roszczenie odszkodowawcze wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych lub wniosek pojednawczy obejmujący takie roszczenie można wytoczyć – poza sądem ogólnym właściwości ogólnej przeciwnika – przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub siedziby poszkodowanego albo uprawnionego z umowy ubezpieczenia.

Art. 30 k.p.c. znajduje się w grupie przepisów zatytułowanej „właściwość ogólna”, ma on więc zastosowanie wtedy, gdy nie zachodzą warunki uzasadniające wybór przez powoda innego sądu, zgodnie z przepisami kodeksowymi o właściwości przemiennej (art. 32-37 k.p.c.) lub przepisami pozakodeksowymi dotyczącymi tej ostatniej właściwości (por. cyt. art. 20 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Według Sądu Okręgowego w Świdnicy, nie można tej właściwości przemiennej zastosować, gdyż wniosek pojednawczy nie dotyczy roszczenia. Jest dokładnie odwrotnie. W literaturze i orzecznictwie nie jest kwestionowany pogląd, że złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej jest czynnością dokonywaną przed sądem, mogącą zmierzać do dochodzenia roszczenia.

Orzeczenie Sądu Apelacyjnego uzasadniają przepisy art. 386 § 1 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c.

bp